

ΕΝΑ ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ

‘Ο Ζάν Πικώ έρουνά για να ανακαλύψει τους καταστροφείς του. ‘Η πρώτες του πληροφορίες. ‘Η μεταμφίσεις του. Στη Νίμη. ‘Ο ψευτοαδής Μπαλντίνι. ‘Ο Άλλουτ άποφασίζει να μιλήσει. ‘Οπου άρχίζουν ή εκδικήσεις. ‘Ο Άλλουτ φονιάς! ‘Ο Σολάρι δολοφονείται. ‘Η κέρη του Λουπιάν πειθαίνει άπ’ τη λύπη της. ‘Ο νεαρός ψευτοεπικρίσις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.



...νον στις διάφορες φυλακές, αλλά κ’ αυτό δεν την ώφέλησε, γιατί την εποχή εκείνη ποδ ήσπιε να τρωμακατιά, οι φυλακισμένοι καταγεγράφου- νεν με φρούτα όνόματα.

‘Επειτα από δύο χρόνον προσάθειεις, ή Μαργαρίτα κινώνεψε να φυλακιστή κ’ ή ίδια, με την κατηγορία ότι ζητούσε να διαφθείρη τους δημοσίους υπαλλήλους για να ελευθερώσουν τον άρραβονιαστικό της. Τότε έπενεθε ή Μαρθάια Λουπιάν, ό όποιος της ήσπυθέρη να την ώσει από τη φυλακή, αν γινόταν γυναίκα του. Κι’ αυτή άπελαιση- νη και τρωμαγμένη όπως ήταν, δέχτηκε την πρόταση του, κ’ ό γάμος τους δέν ώργισε να γίνει.

Οι πρόκτορες του Πικώ, ήμαθαν άκόμα ότι πολλές φορές ό Άλλουτ, όταν μέλιστα ήταν μεθυσμένος, έλεγε ότι ήξερε γιατί ζάηκε ό Πικώ. Έγροντας τις πληροφορίες αυτές ίσ’ όμην του ό Πικώ και μαντεψ- οντας τους καταστροφείς του, άπε- φράσισε να εκδικηθή. Είχε αναγο- ρώσει παιά, και χωρίς να χύση καρδ, ντύθηκε σαν καθολικός άδ- βάς και πήγε στην πατρίδα του, λέγοντας ότι είναι ό ‘Γαλλός άδ- βάς Μπαλντίνι.

‘Εκεί ανάζητησε πρώτα-πρώτα τον Άλλουτ, και τον βρήκε, άμπε- πτωχο, γιατί στο διάστημα αυτό, είχε πάει με γυναίκα ποδ του έπαγε όλη την περιουσία του σε μεγαλεία και σε λούδια. ‘Ο Πικώ εζάρκη για τη λεπτομέρεια αυ- τή. Παρουσιάστηκε στον Άλλουτ ως άδβάς Μπαλντίνι και του είπε: —‘Ήμιον για πολλά χρόνια φυ- λακισμένος στον Πύργο του Αύ- στο, στη Νάπολι. Για σύντομο του δυστυχίας μου είχα εκεί ένα νέο άπό τη Νίμη, τον Πικώ.

‘Όταν άκουσε τα λόγια αυτά ό Άλλουτ έγινε χλωμός και δε ισώ- ρισε να κρατήσει με κωαγή τρού- μου.

‘Ο ψευτοαδής Μπαλντίνι βλε- ποντας τον Άλλουτ να χλωμαΐη, κατάλαβε ότι ήξερε τα πάντα και ότι ιπορθε να τον διαφύση από όλες τις να βη τους έχθρους του. Χωρίς λοιπόν να χύση καρδ συνέχισε:

—‘Ο δυστυχισμένος αυτός νέος με παρεκάλεσε να του κάμω με ά γά- ρη. Μαζόν του ήταν στη φυλακή κ’ ένας Άγγλος, ό όποιος πριν πεθύ- νει τοώδισε για ένθθμο ένα έξοχο διαμάντι για να το πούληση και να άκονομήση άραξτά χρήματα όταν άβγαίνε απ’ τη φυλακή. Άλλά ό Ζάν Πικώ πέθανε. Και στις τελευταίες του στιγμές με παρεκάλεσε να όω στη Νίμη, όταν άποφυλακιστό, και να όωσω το διαμάντι αυτό ποδ άξιζει τοιάχιστον έκατό χιλιάδες φράγκα, σ’ έκεινον ποδ θα ποη- πη τα όνόματα των άνθρώπων ποδ τον κατηγορούν, για να τ’ αραξώ πάνω στην πλάκα του τάφου του, μαζόν με την προδοσία του. Να το διαμάντι!...

Κι’ ό ψευτοαδής έδειξε στον Άλλουτ ένα θαυμάσιο διαμάντι ποδ λαμποκοπούσε. ‘Ο Άλλουτ στην άρχή άνήθηκε να μιλήσει. Άλλά εν- τυχώς παρουσιάστηκε έξαφνα ή γυναίκα του, ποδ παραμόνευε πίσω απ’ την πόρτα. Αυτή τον έπαισε να μιλήσει. Προηγούμενος όμως θα κολούσαν έναν άδαιμαντοπώλη για να θεσάβωση αν πράγματι το δια- μάντι άξιζει τόσο. ‘Ο ψευτοαδής δέν έφερε άντίρρηση. Καλέσαν τότε άμείσοι έναν άδαιμαντοπώλη, ό όποιος θεσάβωσε ότι το διαμάντι είναι γνήσιο και πρόσφερε 60 χιλ. φράγκα για να τ’ άραξοση αυτός. ‘Ο Άλ- λουτ δέχτηκε, πήρε το ποόν των 60 χιλ. φράγκων και τότε έξειμιστή-

ρευθή στον ψευτοαδής τα όνόματα των καταστροφέων του. Ήσαν αυ- τοί ό Λουπιάν, ό Σολάρι και ό Σουλιό.

‘Επειτα από με άβδομάδα ό Άλλουτ ήμαθε ότι ό άδαιμαντοπώλης ζαναπούησε το διαμάντι για έκατό πνήτητα χιλιάδες φράγκα. Οήνω- σε τότε εναντίον του γιατί τον άπάτησε και τοώδισε μόνον 60 χιλ. φράγκα, πισώθηκε μαζόν του, τον μαζαρώσε και τον σκότωσε!... Την ίδια μέρα του φόνου έπαγε απ’ τη Νίμη, πριν άς χωροφυλάκες προφτά- σουν να τον πιάσουν.

‘Ο Πικώ ήθελε τώρα να συμπλήρωση την εκδίκησή του. Άπό τους πρσκατορες του ήμαθε ότι ό Λουπιάν, με τα χρώματα της Μαργαρίτας, άγόρασε ένα μεγάλο καφενείο στο Παρίσι και ήταν πλούσιος κ’ ευτυ- χισμένος. Έμαθε επίσης ότι και οι δύο άλλοι σινώνογοι του, ό Σολάρι και ό Σουλιό τον άκολούθησαν κ’ ατόι στο Παρίσι και πήγαναν σναχά στο καφενείο του.

Χωρίς να χύση καρδ ό Πικώ, ντύθηκε φτωχικά, πήγε στο Πα- ρισί, παρουσιάστηκε στον Λουπιάν και τον έφρότανε να τον πώση σερο- βιτόρο, με ποδ ιποδ μισθό. ‘Ο Λουπιάν, φιλάργωτος ότως ήταν δέχτη- κεν τον φτηνό αυτό σεροβιτόρο, χωρίς να ύποπτευθη ότι ό γερασμένος και έλευσιός αυτός άνθρωπος ήταν ό άλιότε φονιάς Ζάν. Και ή Μα- ργαρίτα, ή όποια ήήανε σναχά στο καφενείο, δέν μπόρεσε ποτέ να τον ύποπτευθη. Άργότερα μόνον διαγήθηκε ότι της είξε κείνη έντύπισο το έπιμονο βλιέμα του με το όποιο την κιάτασε ό σεροβιτόρος αυτός. άλλα τις ήταν άδύνατο ν’ αναγνωρίση το σακάτη αυτό γέρο, ό όποιος ποδ έπίτα άκόμα χρόνον ήταν ό φονιάτος ρεζόντης της Νίμης.

Κι’ έτσι το δράμα προχωρούσε γρήγορα προς την τραγική του λύση.

Αίγες μέρες μετά την πρόσληψη του Ζάν ως σεροβιτόρο, με το όνο- μα ‘Ιωσήφ, είπησε στο καφενείο ό Σολάρι και, τρωμαγμένος, είπε στον Λουπιάν ότι το προηγούμενο βράδυ βρέθηκε ό φίλος τους Σουλιό στη Γέφυρα των Τεχνόν σκοπομένοος μ’ ένα μαζαρίο ζαρωμένο στην καρ- δικιά και ότι ό δολοφόνος του του είξε βάλει στο χέρι με ά σημείσει, ή ό- ποία έγραφε: «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΠΡΩΤΟΣ».

‘Η άσπινύνα, παο’ όλες τις έ- ρεινές της δέν κατοήθησε ν’ ανακα- λήνη τίποτα.

‘Ο Λουπιάν είχε από την πρώτη του γυναίκα ένα κορίτσι δέκα όχτιό χρόνων, όρωίο σαν άγγελος. Μία μέρα παρουσιάστηκε ένας κομψός νέος, ό όποιος έλεγε ότι ήταν ό μαρ- κήσιος της ‘Θεόνης μ’ άρχισε να τη φλετριάζη. Σίγα-σίγα, θαυματομένη ή νέα απ’ το μεγάλο όνομα και την όμορφιά του νέου, έπαισε στα δίχτυα του και γίνηκε φίλη του. ‘Όταν τοώδαε αυτό ό πατέρας της γίνηκε έξω φρεσών.

Τότε όμως ό αυτοτιτοφορούμε- νος μαρκήσιος παρουσιάστηκε στον Λουπιάν και του είπε ότι ήταν πόθ- ημος να την παντρευτή. ‘Όρισε μέλιστα και την ήμερα του γάμου, κάλεσε σ’ αυτόν αναριθμητους φί- λους του καθώς και όλους τους φί-

λους του πνεύρου του. Μα όταν άρχισε το τραπέζι του γάμου, ό μαρκήσιος έγινε ξαφρικά άμματος. ‘Οιοι ό καλεσμένοι έμειναν καταλάλητοι, και δέν ήξεραν τι να ύποθέσουν, όταν έξαφνα παρουσιάστηκε ένας άσταταμένος ποδ γαμπρού μ’ ένα γράμμα του, στο όποιο δικαιοοιοούσε την άφρότητα άναχωρησή του. ‘Έγραφε σ’ αυτό ότι άκοιρονειακές ύποθέσεις σπου- διαώτατες τον είχαν αναγκάσει ν’ άπομακρυνθή, ύποσχόταν όμως ότι την ίδια νύχτα πιάος θα γνόςε πίσω και θα τοώσε έθωση στο γλέντι για να χορεύη κ’ αυτός. ‘Ο Λουπιάν, είπιστηκε στα γραφομένα του γαμπρού του, άφοι μέλιστα ό άσταταμένος ποδ έφερε το γράμμα του είπε κωαχά ότι ό μαρκήσιος είχε προσκληθεί έκτάκτως από τον βα- σίλεα και γι’ αυτό άναγκάστηκε να φύγη. ‘Έτσι το γλέντι έξακολώ- θησε. Άλλ’ όταν το δέπνο έτελείωσε και σήκωσαν τα πιάτα, κάτω από το πιάτο καθενός ήπρηξε κ’ από ένα σημείωμα ποδ έλεγε: “‘Ο γαμπρός του Λουπιάν, είναι ένας κακοώδοος! ‘Έφαγε απ’ τη φυλακή, και τοώκασε την τελευταία στιγμή του γάμου, για να με ξαναμψη στη φυλακή”.

Τόση ήταν ή λύπη της νύμφης για την άτιμωση και το ρεζέλιειμή της αυτό, όστε άρρωστική και σε με άβδομάδα πέθανε!... Ήταν αυτή ή τριτη εκδίκησις του Ζάν Πικώ κατά τον καταστρο- φέον του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.



Μία μέρα παρουσιάστηκε στο καφενείο ένας κομψός νέος...